

Boques en calma

Adrià Targa es va presentar com a poeta amb un llibre d'una maduresa inusual en un poeta de vint anys, *L'exili de Constança*, encara més si considerem que els versos estaven dictats per una història viscuda com a drama dolorós i la joventut del poeta la va saber conduir amb una mesura sorprenent. Passió i forma dominades en benefici de la poesia. Amb aquest començament, de vegades, el segon llibre es resisteix, l'escriptor no sap cap a on encaminar-se, però Adrià Targa ha continuat amb un segon llibre que ha guanyat un dels premis més prestigiosos de la nostra literatura, el Sant Cugat dedicat a la memòria de Gabriel Ferrater. Sembla que el trasbals que recorria el primer poemari ha desaparegut en aquest, i que hi preval l'exercici de la forma. Jo diria que, en terminologia musical, Adrià Targa fa dits i es recrea en el virtuosisme, la contemplació, la natura morta, podríem aventurar que l'artista toca el piano i s'hi delecta perquè no sent una gran necessitat de compondre una simfonia. I el toca molt bé. És un llibre que se situa en l'òrbita de grans mestres, Gabriel Ferrater, Bartomeu Rosselló-Pòrcel i Josep Carner. Els dos primers són déus de la mitologia particular d'Adrià Targa —i no tan sols de la seva, és clar— i el segon ha proporcionat el títol del llibre; el tercer es converteix cada vegada més en referent del poeta jove, potser sense que ell se n'acabi d'adonar. Jo diria que aquestes poesies s'escriuen sota l'advocació del poeta mallorquí però en realitat juguen una mica més el joc carnerià. La segona part del llibre, la que es torna a titular "Boques en calma", perquè la primera està tota sencera ocupada per un llarg poema narratiu d'una contextura absolutament diferent i molt reconeixible: "Mitologia del zel" segueix el Gabriel Ferrater d'"In memoriam" i del "Poema inacabat", amb homenatges freqüents no gaire dissimulats, de vegades fins a l'extrem de la paròdia. Un poema singular que no té res a veure amb la mesura, l'equilibri i la delicadesa de les poesies de la segona part, un poema estripat, sovint brutal, dionisiac, que vol provocar, això sí, sense perdre el ritme dels decasíl·labs blancs. En canvi, la proposta, la pràctica, de la segona secció té molt de barroca, d'un Barroc al qual Adrià Targa deu arribar a través de Rosselló —potser més el del *Quadern de sonets* que el de la *Imitació del foc*—, el Rosselló que reprenia Vicenç Garcia i que escrivia una tesi sobre Baltasar Gracián, un Barroc molt assumit com a propi, el del formalisme. Jo diria que aquí la lliçó ferrateriana desapareix i que el poeta deriva més cap a enrere, cap al jove poeta Carner, elegant, juganer, sovint intranscendent. Els lleus experiments formals, que quan afecten a les rimes sí que remetent a Garcia i la tradició del segle XVII, molt sovint es contenen en el receptacle formalista per excel·lència: el sonet. Les natures mortes amb figures formen part del mateix univers —"Casa vora el mar"—, de vegades amb el referent cultural, a uns versos o a una pintura —"Les muntanyes de Cézanne". En algunes ocasions, poques, una altra mena d'alè, una ambició diferent, apunta en un vers, i són rars els poemes sencers, com "Misèria" que retornen al to del llibre anterior. Fa l'efecte que el poeta té la necessitat d'escriure poesia també quan no té grans coses a explicar, i ho fa molt bé, connecta amb una de les grans línies de la poesia occidental contemporània, i demostra que tenim un poeta que es pot plantejar molts reptes i escriure poesia de molt diversa mena.

MAGÍ SUNYER

Publicat al diari *El Punt* el 2 de maig de 2011

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/404621-boques-en-calma.html>